

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovforslaget er i det væsentlige overensstemmende med det af Regeringen i Rigsdagssamlingen 1934—35 i Folketinget fremsatte Forslag (R. T. 1934—35, Tillæg A., Sp. 2657—2674). I det følgende redegøres for Ændringerne i Forhold til det tidligere fremsatte Forslag (F. 34). Iøvrigt henvises til de indledende Bemærkninger til det samtidig fremsatte Forslag til Lov om Børn udenfor Ægteskab.

ad Lovforslagets 1. Afsnit, § 1.

ad § 225.

Der henvises til Bemærkningerne nedenfor ad § 456 q.

ad § 456 a.

Der har været rejst Tvivl om, hvorvidt Reglerne i Kapitel 42 a ogsaa gælder, naar Sagen paaankes. Efter Justitsministeriets Formening maa Kapitel 42 a ogsaa finde Anvendelse under Anke, dog med de Lempler, som følger af Forholdets Natur og de almindelige for Behandlingen af Ankesager givne Bestemmelser. Imidlertid kunde det mod denne Opfattelse anføres, at F. 34 § 456 a, Stk. 2, fastsatte, at de almindelige for *Underretssager* givne Regler finder Anvendelse ved Siden af Kapitel 42 a. Man har derfor ændret dette Udtryk til „de for almindelige borgerlige Sager givne Regler“.

ad § 456 e.

I en Artikel i Ugeskrift for Retsvæsen 1935 B, Side 55—63, har Civildommer A. Rudbeck foreslaaet forskellige Ændringer i Forslagets Regler om Faderskabssagernes Behandling. Han har saaledes anført, at Regelen i § 456 e, Stk. 3, er for snæver, idet der ligesom efter hidtidig Retspraksis bør være Adgang til at henvise en Sag til videre Behandling ved en anden Ret, ogsaa naar en af Parterne *efter* Stævningens eller Indkaldelsens Forkyndelse flytter.

Justitsministeriet kan slutte sig hertil, naar det drejer sig om en Person, der tager *fast Bopæl* i en anden Retskreds, men derimod ikke, naar det drejer sig om en Person, der ikke har fast Bopæl nogetsteds, og som blot tager Ophold i en anden Retskreds, f. Eks. en Person, der er ansat ved et om-

rejsende Cirkus. Dette vilde kunne medføre, at Faderskabssagen stadig blev henvist fra Ret til Ret.

I Overensstemmelse med foranstaaende er § 456 e, Stk. 3, 2. Pkt., affattet.

§ 456 g.

Det har været anført, at Udtrykket i F. 34 § 456 g, Stk. 2, 3.—4. Linie: „Edsfæstelse af Vidner eller Parter“ kan forstaaes saaledes, at det kan paalægges Parterne at afgive Forklaring under Ed, saaledes som det er Tilfældet i Ægteskabssager, Rpl. § 450. Dette er ikke Meningen, idet der kun har været tænkt paa, at Retten kan træffe Bestemmelse om egentlig Partsed. For at tydeliggøre dette er de citerede Ord ændret til: „Edsfæstelse af Vidner og Aflæggelse af Partsed“. — Af samme Grund er i Stk. 4, 6. Linie, Ordene „Moderens Ed“ ændret til „Moderens Partsed“.

Stk. 5 og 6 er nye. I den nævnte Artikel i U. f. R. 1935 B, Side 59—60 er der gjort opmærksom paa, at det nu er fast Praksis i Faderskabssager, at Sagen, naar en af Parterne bor i en anden Retskreds og har væsentlig vanskeligere ved at møde for den Ret, ved hvilken Sagen er anlagt, end ved sit eget Hjemting, sendes til Retten for vedkommende Parts Hjemsted, saaledes at han afgiver Forklaring, nedlægger Paastand m. v. for denne Ret. Denne Praksis bør opretholdes, navnlig fordi Parterne i disse Sager ofte er ubemidlede, men da Retsplejeloovens almindelige Regler paalægger Parterne Pligt til i noget større Omfang at give Møde for den dømmende Ret; er det nødvendigt at tilvejebringe en særlig Hjemmel dertil. — Endvidere er der gjort opmærksom paa, at man efter hidtidig Retspraksis ikke indkalder Parterne til at overvære Afhøring af Vidner eller andre Parter, der foregaar i en anden Retskreds. Det vil som Regel være unyttigt og kun til Bekostning og Besvær, at Parterne i saadanne Tilfælde giver Møde. Er det undtagelsesvis af Betydning, eller ønsker en Part selv at møde, bør han dog indkaldes.

Justitsministeriet kan tiltræde disse Betragtninger, og i Stk. 5 og 6 gives der Regler i Overensstemmelse hermed.